

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00  
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 3.50  
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.00

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00  
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 4.00  
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.50



ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ  
ΒΑΣΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ  
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ  
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ  
ΥΠΟ ΤΟΥ  
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ  
ΣΤΑΔΙΟΥ 58  
ΤΗΝ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΤΟΥ  
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

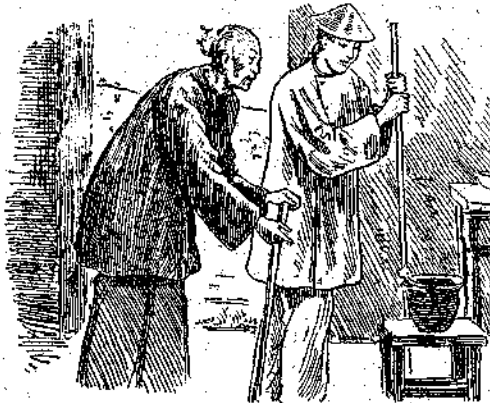
ΑΘΗΝΑΙ 10 ΜΑΪΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 44

## Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΠΕΤΡΑΔΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

— Η αλήθεια είναι πως ο μανδρινός είναι τέσσαρες φορές μεγαλύτερος κατά την ηλικίαν από αυτήν, είπεν η μητέρα της Γιούν-Γίγγ, ενώ εξηγούσεν εις τον Πέι-Χάγγ τους λόγους, διά τους οποίους δεν ήθελε να του δώση την κόρη της, άλλ' είναι πλουσιώτατος. Έχει χρυσάφι με



Μέσα σ' αυτό το γουδί ανακατώνω τα μαγικά μου, αλλά και το γουδί και το γουδοχέρι είναι σπασμένα.

το σακί, τα μαγευτικά σκεύη του είναι από χρυσάφι λέγον μάλιστα πως και τα ποτήρια που μεταχειρίζεται αυτός είναι στολισμένα με διάφορες πολύτιμες διαμαντόπετρες.

— Είναι γέρος και συφρωμένος σαν μαιμού, είπεν η Γιούν-Γίγγ. Δεν θέλω να τον πάρω αυτόν. Έπειτα και οι Μοϊρες δεν μου έδωσαν το πόδι μου με αυτόν!

— Όχι, αυτό είναι σωστό, αναστέναξεν η μητέρα της.

Επιθυμούσε να δώση τα παπούτσια εις το χέρι εις αυτόν τον όχληρον Πέι-Χάγγ, άλλ' είδεν ότι αυτό δεν ήτο καθόλου φρόνιμον, εάν πραγματικώς το κόκκινον νήμα ήτο δεμένο εις το πόδι του και εις το πόδι της κόρης της.

— Έλα μέσα, — του είπεν εις το τέλος — θα ιδώ τι εμπορώ να σου υποσχεθώ.

Εις το εσωτερικόν του σπιτιού, ανέπνεε κανένας μιά μωρδια από χόρτα το πάτωμα ήτο πραγματικώς γεμάτο με χορτάρια και εις το μέσον του δωματίου, επάνω εις ένα ξύλινον μπάγκον, εβρίσκετο ένα γουδί μαζί με το γουδοχέρι του. Και το γουδί και το γουδοχέρι ήσαν και τα δυο σπασμένα.

— Λοιπόν, είπεν η μητέρα της Γιούν-Γίγγ επάνω εις τον μπάγκον αυτόν συνειθίω ν' ανακατεύω τα μαγικά αρώματα που μου δίνουν τα πνεύματα, αλλά το γουδί και το γουδοχέρι μου είναι σπασμένα και μου χρειάζονται άλλα.

— Θα τα αγοράσω εγώ εις την πόλιν Χάγγ-γκάν είπεν ο Πέι-Χάγγ.

— Δεν γίνεται αυτό, διότι το γουδί και το γουδοχέρι είναι μαγεμένα και δεν εμπορεύς να βρής παρόμοια μ' αυτά παρα μόνον, αν πᾶς εις την κατοικίαν των Πνευμάτων, εκεί επάνω εις το βουνό, αποπάνω από την λίμνη των Πετραδιών. Εάν το κάμης αυτό και μου φέρης το γουδί και το γουδοχέρι απ' εκεί, θα σου δώσω την Γιούν-Γίγγ!

— Θα το κάμω, είπεν ο Πέι-Χάγγ, αφού εσκέφθη μίαν στιγμήν, αλλά πρώτα πρέπει να ιδώ τους γονείς μου.

Ότε του περνούσεν από το μυαλό του πού θα εβρίσκετο παρά γε η κατοικία των Πνευμάτων' άλλ' η Γιούν-Γίγγ έβγῆκε μαζί του εις τον κήπον και ενώ εδείκνυεν εις αυτόν πέραν πολύ μακράν μίαν σειράν βουνών σκεπασμένων με χιόνια, εσημείωσε μίαν κορυφήν, πού ήτο η πλέον ύψηλή από τας άλλας. Βλέπεις αυτήν την κορυφή;

— Εκείνο το βουνό είναι το Σουμί — είπεν η Γιούν-Γίγγ — και επάνω στις σκεπασμένες με χιόνια κορυφές του κατοικούν τα Πνεύματα και βλέπουν την λίμνη των Πετραδιών. Διά να φθάσης εκεί πρέπει να περάσης τον Πράσινο ποταμό, τον Άσπρο ποταμό, τον Κόκκινο ποταμό και τον Μαύρο ποταμό. Όλοι αυτοί οι ποταμοί είναι γεμάτοι με τέρατα. Δι' αυτό λοιπόν σε στέλλει εκεί κάτω η μητέρα μου, αναστέναξεν η Γιούν-Γίγγ. Νομίζει πως δεν θα εμπορέσης να γυρίσης πίσω ζωντανός ποτέ.

— Ξέρω να κολυμβώ — είπεν ο Πέι-Χάγγ — και δεν με τρομάζουν τα φάρια.

— Ναι, αλλά αν δοκιμάσης να κολυμβήσης, άμέσως θα σε καταπιούν τα θηρία! Πάρε μόνον το κουτάκι αυτό. Μέσα σ' αυτό είναι έξι κόκκινα σπειρία. Ρίξ' ένα απ' αυτά εις τον καθένα ποταμό που θα συναντήσης και άμέσως θα γίνῃ ένα μικροδάκτυλο, το όποσον θα εμπορέσης να πηδήσης πολύ εύκολα.

Ο Πέι-Χάγγ άνοιξε το κουτάκι και είδεν εκεί μέσα έξι κόκκινα σπειρία' καθένα απ' αυτά ήτο τόσο μεγάλο όσο και το μπιζέλι. Υποσέθη τότε ότι θα έκαμνεν εκείνο που του είπεν αυτή και αφού την άπεχαιρέτισεν έφυγε διά το βουνό Σουμί.

— Άλλ' επειδή ο δρόμος του έπερνούσε πλησίον από την



Πάρε αυτό το κουτάκι του λέγει η Γιούν-Γίγγ. Έχει μέσα 6 κόκκινα σπειρία.

πόλιν Κουέν Λεϋ όπου εκατοικούσαν οι γονείς του, έπηγε να τους ιδεί. Όταν έφθασεν εις τὸ σπίτι του διηγήθη εἰς τοὺς γονεῖς του ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ συνέβησαν ἀπὸ τῆς σεισμῆς ποὺ ἐφυγεν ἀπὸ τὸν σοφὸν διδάσκαλόν του.



Ἡ μητέρα του, ποὺ ἦτο μιὰ γυναῖκα πολὺ φρόνιμη, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ μητέρες, τοῦ εἶπεν ὅτι τὰ Πνεύματα θὰ ἐκάκιωναν, ἂν αὐτὸς μετέβαλλε τοὺς τέσσαρας μεγάλους ποταμοὺς εἰς αὐλάκια καὶ ἴσως θὰ ἤρνοῦντο νὰ τοῦ δώσουν ἕνα γουδί καὶ ἕνα γουδοχέρι.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐσκέφθηκα καθόλου, — ἀπεκρίθη ὁ Πέι-Χάγγ.

— Μὴ φοβῆσαι καθόλου — τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα του — θὰ σοῦ δώσω ἕνα κουτάκι μὲ ἕξ ἄσπρα σπειριά. Θὰ ριζῆς ἀπὸ ἕνα εἰς τὸ καθένα αὐλάκι, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς καὶ τὸ αὐλάκι θὰ γίνῃ πάλιν ποταμὸς.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πολλὰ πρωὶ, ὁ Πέι-Χάγγ ἀπεχαιρέτησε τοὺς γονεῖς του καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴς ὥρις τῆς ἡμέρας ὅπου ἔλαμνε ζέστη ἀνεπαύστο, ἐβάδιζε τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ καὶ κυρίως τὴν νύκτα. Τέλος ἔφθασε μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας εἰς τὸν Πράσινο ποταμὸν.

Ὁ Πράσινος ποταμὸς

ἦτο φαρδὺς ὡς πεντακάσια μέτρα, καὶ πράσινος ὅπως εἶναι ἕνα πυκνὸ δάσος καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη του ἔπλεαν κεφάλια ψαριῶν. Τὸ κεφάλι τοῦ καθενὸς ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ψάρια ἦτο δύο φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ βωδίου καὶ ἔφερε δύο σειρὰς δόντια.

Ἄλλ' ὁ Πέι-Χάγγ ἐρριψεν ἕνα κόκκινο σπειρὶ εἰς τὰ κύματα, ποὺ ἔγλειφαν τὴν ὄχθην καὶ εἰς τὴν στιγμήν, ἀντὶ τοῦ μεγάλου Πράσινου ποταμοῦ, εὐρέθη ἔμπρός του ἕνα μικρὸ αὐλάκι.

Ὀλίγον ἀργότερα, ἐπέρασε τὸν Πράσινο ποταμὸν, ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ἄσπρου ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πλάτος χίλια μέτρα.

Ἦτο τόσοσ ὀρηκτικὸς ὥστε ἦτο σκεπασμένος μὲ ἀφρούς, οἱ ὁποῖοι ὠμοῖζαν πρὸς τὸ γάλα ποὺ μόλις τὸ ἀρμεζαν ἦτο δὲ γεμάτος ἀπὸ παμμέγιστα θαλασσινὰ φειδιά.

— Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸν περάσω ποτὲ αὐτὸν ἐδῶ τὸν ποταμὸν — εἶπε μέσα του ὁ Πέι-Χάγγ, καὶ ἐρριψε εἰς τὰ ἀφριμένα κύματα ἕνα κόκκινο σπειρὶ.



Μία σειρὰ κροκοδείλων μὲ τὰ στόματα ἀνοικτὰ ἐφθανε ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ ἕως εἰς τὴν ἄλλην.

Ἄλλὰ πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν του, ὁ Ἄσπρος ποταμὸς ὠλιγόστευσε τόσοσ γρήγορα ὅσον καὶ ὁ Πράσινος ποταμὸς καὶ ἔγενεν ἕνα μικρὸ ρυάκιον, ποὺ μόλις τὸ εἰσοῦρωνε ὁ ἄσπρος, καὶ εἰς τὸ βάθος του ἔπλεαν πολλὰ μικρὰ χέλια, ἀντὶ τῶν θαλασσιῶν ἐκείνων τεράτων!

Ὁ Πέι-Χάγγ ἐπήδησεν ἑλαφρὰ ἀποπάνω. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐβάδισε πολλὸν καιρὸν ἀκόμη ὥς που συνήτησε τὸν Κόκκινο ποταμὸν.

Ὁ ποταμὸς αὐτὸς εἶχε πλάτος χίλια πεντακάσια μέτρα καὶ εἶχε χροῖα ἀνοικτὸ κόκκινο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦτο ἕνα ποτάμι ἀπὸ λυομένο βουλοκέρι. Μία δὲ σειρὰ κροκοδείλων μὲ τὰ στόματα ἀνοικτὰ πρὸς τὰ ἄνω ἐξαπλώνοντο ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην ἕως εἰς τὴν ἄλλην σὰν γέφυρα.

— Ἄς πάρωμε τὸ κόκκινο σπειρὶ μας — εἶπε πάλιν ὁ Πέι-Χάγγ καὶ ἀνοίξε τὸ κουτάκι του. Ὁ κροκόδειλος ποὺ ἦτο περὶ κοντὰ ἐσχίωσε τὸ κεφάλι του διὰ νὰ καταπιῇ τὸ σπειράκι ἐκεῖνο στὰ πεταχιά, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔπλεσε. Εἰς μίαν στιγμήν ὁ φοβερὸς αὐτὸς κροκόδειλος ἔγινε μικρότερος καὶ ἀπὸ τὴν σάυρα, καὶ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ποτάμι ἔγινε ἕνα αὐλάκι μισὸ μέτρο πλάτος.

Μόλις ἐξέπερασε εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην ὁ Πέι-Χάγγ συνήτησε ἕνα ἀπὸ τὰ Πνεύματα, τὸ ὁποῖον, εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὴν χιονοσκεπασμένην κορυφὴν διὰ νὰ ἰδῆ ποῖος ἦτο ὁ αὐθάδης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐτολμησε νὰ κάμῃ ἐστὶ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ποταμοὺς.

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

## ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Οουου, ἐμοῦχρῆς ὁ Ἄγγλος Τοῦ.

— Μὴ τὰ πολυπροσέγγης αὐτὸ, Τοῦ... Λοιπὸν δὲν ἐγνώριζα τὸ μέρος αὐτὸ καὶ δὲν ἐσκέφθηκα νὰ ἀγοράσω ἕνα πακέτο σπορματσέτα!

— Καὶ τί νὰ τὰ κάμῃς;..

— Διὰβόλε, διὰ νὰ βλέπω!.. Ἐπήγαμε εἰς τὸ Λονδίνον.

Τὸ ἰστέπαζε μιὰ ὀμῆλλη, βρεῖ παιδιὰ, μὰ τί ὀμῆλλη!.. δὲν ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε! Ἦτο μεσημέρι, καὶ ἦτο θεοσκότεινα, τὰ φαγάκια ἦσαν ὅλα ἀναμμένα καὶ ὀμως ἐκαίνας τὴς σπρωξίεις ποὺ ἔπερνε κανεὶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἦσαν ἄλλο πρᾶγμα. Εἶπα εἰς τὴν ἀραβωνιαστικιά μου «Κύταζε καλά νὰ μὴ με χωρισθῆς. Κράτα με καλά ἀπὸ τὸ χέρι!»

— Ἐννοιά σου, μοῦ εἶπε, μὴ σὲ μέλλει! Ἐδοκιμάσαμε νὰ προχωρήσωμεν, κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου, ἄν στραβοί, ποὺ δὲν βλέπουν καθόλου... Οὐφ! Τί ζέστη! Ἄχ

Παναγιὰ μου, δὸς μας λοιπὸν ἕλιγο κρασάκι...

— Καὶ ἔπειτα, καὶ ἔπειτα;..

— Καὶ ἔπειτα ἀρχίσαμε νὰ παλαίωμεν. Ἐβίδαμε γερὰς γροθῆς εἰς τὸ σκοτάδι. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ πέρνη κανεὶς μονάχα, ἀλλὰ καὶ νὰ δίνῃ. Ἐπροχωροῦσαμε, ἐπροχωροῦσαμε ἀρκετὴν ὥρα, ὅταν ἔξαφνα, ὅταν ἠθέλησα νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὴν μηστήν μου, διὰβόλε, δὲν ἦτο αὐτὴ ποὺ ἐκρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πῶς, πῶς;... Δὲν ἦτο αὐτή;...

— Ναι, λοιπὸν ἐγελάσθηκα! Ἐγὼ ἐκρατοῦσα τὴν κυρίαν κάποιου ἄλλου καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος φαίνεται τὴν μηστήν μου! Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη πανδρεία μου. Τὴν ἐζήτησα ὀκτὼ ἡμέρας μέσα στὴν καταχνιά καὶ δὲν τὴν εὕρηκα καὶ ἔπρεπε νὰ φύγω, διότι ἐφυγε τὸ πλοῖόν μου.

Ἄλλοι ἐκρατοῦσαν τὴν κοιλία τους ἀπὸ τὰ γέλοια ὁ Σκιπίων Λεομάρ εἶδε γροθῆς εἰς τὰ πλευρά του Ὁέλ, ὁ Τρουφινάρ ἔσκασε ἑστὰ γέλοια καὶ ὁ Τοῦ καὶ ὁ Ἰβάν ἐγελοῦσαν, διότι τάχα ἐκατάλαβαν, ἐνῶ πραγματικῶς ἐγελοῦσαν, διότι ἔβλεπαν αὐτοὺς νὰ γελοῦν. Τί νὰ σοῦ κάρουν οἱ ἀνθρώποι! μήπως εἰξευρην καλὰ τὰ Γαλλικά!

Καὶ μέσα εἰς τὴν γενικήν αὐτὴν χαρὰν, ὁ Ὁέλ τοὺς ἐσταμάτησε μὲ ἕνα νεῦμα:

— Ἀκούτε!... κτυποῦνται ἐκεῖ κάτω!

Ἐσιώπησαν καὶ ἤκουσαν καθαρὰ πυροβολισμοὺς. Αὐτὴν τὴν γλώσσαν τὴν καταλαμβάνουν ὅλα τὰ ἔσθη. Ὁλοι ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχετο ὁ κρότος.

Βοῦνὰ μεγάλα εὐρίσονται ἐκεῖ μὲ ἀνοικτὰ στήλαια ὅπου ἐκατοικούσαν οἱ ἀναστατάι Κρητικοί. Τὰ χωρία ἐφαινοντο ἄσπρα καὶ σὰν κοιμισμένα ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον. Ἐκοιμῶντο πραγματικῶς ἀραγε;.. Ποῖος τὸ εἰξεύρει;.. πεθωμένα ἴσως... Ἀπὸ ἕνα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ χωρία, τὰ Περιβόλια, ἀνέβαιναν ὁ καπνὸς τῆς μάχης καὶ τῆς πυρκαϊᾶς. Οἱ πυροβολισμοὶ μόλις ἤκούοντο ἐνεκα τῆς ἀποστάσεως, ἀλλ' ὁ ἀντίλαλός των ἤκούετο καθαρὰ ἐνεκα τῶν βράχιον.

— Διατὶ τρέχωμεν ἔτσι; εἶπε τέλος ὁ Τρουφινάρ πέρνων τὴν ἀνάσα του. Ἀφοῦ εἰμεθα ἐδῶ διὰ νὰ φυλάξωμεν τὴν εἰρήνην, πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσωμεν νὰ σφαγοῦν... Ἐστὶ ὅταν δὲν θὰ γλυτώσῃ κανένας, θὰ καθήσουν ὑστερα φρόνιμα!

— Ἀκριδῶς, τοῦ λέγει ὁ Ὁέλ.

Ἄλλ' ὁ Ὁέλ θὰ πᾶμε νὰ μαλακώσωμε ἐκείνους ποὺ νικοῦν αὐτὸ θὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ ἀγριέψουν πάλιν. Καὶ ἔτσι θὰ ξαναφτωθοῦν. Αὐτὴ βέβαια εἶναι ἡ ἀποστολή μας.

— Χαριτωμένη ἀποστολή διὰ τοὺς ναῦτας τῆς Μασσαλίας! εἶπεν ὁ Λεομάρ.

Αἱ! ναι, ἦτο ἔκτακτος ἡ ἐπιτυχία, ὅταν οἱ ναῦται ἔφθασαν ἐκεῖ. Οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον προσβάλλῃ τὸ μικρὸν χωρίον καὶ οἱ ὁποῖοι διασκέδαζον, χωρὶς νὰ φοβοῦνται ὅτι ἦτο δυνατὴν νὰ τοὺς χαλάσουν τὴν διασκέδασιν, νὰ καίουν τὰς οἰκίας καὶ τοὺς ἐλατῶνας, νὰ σφάζουν γυναῖκας καὶ γέροντας, νὰ ρίπτουν τὰ παιδιὰ εἰς τὸν ἀέρα ἢ ἡλιὰ διὰ νὰ τὰ δέχονται ὑστερα μὲ τὴν μύτην τῶν σπαθίων των, οἱ Τοῦρκοι λοιπὸν αὐτοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἤρχετο κατόπιν τῶν ὀλίγων ναυτῶν ὄλος ὁ εὐρωπαϊκὸς στόλος, καὶ τὸ ἔσκασαν, ὥστε μετ' ὀλίγον τὸ τελευταῖον φέσι ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ὀρίζοντα. μαζὶ μὲ τὰ ἔσθη τῆς ἀβίλλας — ἂν εἶχαν ἡ ὄχι ἀβίλλας, δὲν τὸ εἰξεύρω — καὶ εἰς τὴν σιωπήν, ἡ ὁποία ἐβασίλευσε ἐκ νέου

εἰς τὴν λεηλατηθεῖσαν κρητικὴν γωνίαν, ὁ καπνὸς τῶν καιομένων ἐρεπίτων ἐσηκώθη ἑλαφρὸς πρὸς τὸν γαλανὸν οὐρανόν.

— Δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶπῃ κανεὶς ὅτι δὲν φέρομεν τὴν εἰρήνην παντοῦ ὅπου πηγαίνομε! εἶπεν ὁ Κερκοῦζον δὲν ἀκούεται τίποτε πλέον.

— Μὰ τὴν πίστιν, ὄλοι ἐπέθανον! προσέθηκεν ὁ Τρουφινάρ.

— Ἀκριδῶς, κἀθηνηται φρόνημα τόρα καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολή μας.

— Αἱ, σεῖς! Αἱ, σεῖς! ἐφώναξεν ἀπὸ μακρὰν ὁ Σκιπίων, ἔλατε ἐδῶ, ἔλατε ἐδῶ!

Ἄλλοι ὤρμησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εὗρον ἕνα παιδί ἡλικίας δώδεκα ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν, μὲ γαλανὰ μάτια,



Ἡ ὠμοειτέρα πόλις εἶναι τὸ Παρίσι, καὶ μάλιστα, ἂν καλο-ρωτᾶτε ἡ πατρὶς μου ἡ Μελβιλ.

μὲ ξανθὰ μαλλιά, μὲ σπανίαν ὠραιότητα καὶ μὲ θαυμασίαν ἀρχαίκτην καταπονήν, ἀλλὰ ἐρεθισμένον μέχρι παροξυσμοῦ ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὴν λύσαν. Ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του ἕνα τουφέκι καπνίζον καὶ ὑπερησπίζετο ἀκόμη τὰ ἐρεπίτια τῆς καμμένης οἰκίας του. Πλησίον του καταματωμένον ἔκειτο τὸ πτώμα μιᾶς γυναίκος, ἀναμειβῶλως τῆς μητρός του. Καὶ οἱ ναῦται, βλέποντες τὸν μικρὸν ἥρωα αὐτὸν, ὅστις ἀντεπροσώπευε τὴν φυλὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐκατοντάκις ἔπρεσε καὶ ἐκατοντάκις ἐσηκώθη, κατελίφθησαν ὑπὸ συμπύθειας καὶ σεβασμοῦ.

Τὸ παιδίον αὐτὸ ἐπίσης ἦτο αἰματωμένον καὶ μετ' ὀλίγον θανάσιμος ὠχρότης ἐπεχύθη εἰς τὰ ὠραῖον πρόσωπόν του καὶ ὀλίγον ὑστερώτερα τὸ ὄπλον ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔπεσε ἀναίσθητο εἰς τὰ πόδια τῶν ναυτῶν.

— Ὁ, καμμένο μικρούλακι, ἐφώναξεν ὁ Ὁέλ. Τί ὠμορρο ποῦ εἶναι!.. Ποῖος ἔχει κοινία;

Δέκα μπουκάλια μὲ κωνία παρουσιάσθησαν ἀντὶ ἐνὸς καὶ μὲ αὐτὰ κατώρθωσε νὰ ἐπαυγέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του τὸ παιδί.

Ἄνοιξε πρῶτα τὰ ἀπλανῆ μάτια του καὶ ἔπειτα ἐγαμογέλασε ἅμα δὲ εἶδε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους προσπαθῆσαι νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ μιὰ κραυγὴ πόνου διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ οἱ ναῦται παρετήρησαν ὅτι ὁ ἀριστερὸς βραχίον του ἦτο ἀδρανῆς.

— Τὸ δύστιγο! ἔχει τὸ χέρι του σπασμένον εἶπε μετὰ συμπαιθῆς ὁ Λεομάρ. Εἶναι γενοιά! κυττάξτε το, δὲν κλαίει, σφίγγει τὰ δόντια.

Τί θὰ τὸ κάμωμεν;..

Πῶς ὀνομάζεσαι, μικρέ;

Τὸ παιδί τοὺς ἐκύτταξε μὲ τὰ γαλανὰ μεγάλα μάτια του καὶ εἶπε μερικὰς λέξεις εἰς κρητικὴν διάλεκτον. Τοὺς εὐχαριστοῦσε ἦτο φανερόν αὐτό.

(Ἐπεταί συνέχεια).

E. MOUTON

# ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

## ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

— Ο κύριος Πιερρούγκ έσφιγγε τους γρόνθους ήθελε να έμεινε, αλλά δεν ήδύνατο.

— Τριάντα χιλιάδες, δεν σάς φθάνουν, κύριε Πιερρούγκ ; Αϊ, λοιπόν, ως γίνουν εκατό χιλιάδες !

Ο κύριος Πιερρούγκ έβαλλε το χέρι εις τον λαιμόν του, ως να ήθελε να πνιγεί και τέλος, αφού έκαμε τρία βήματα επισθεν, ύψωσε τας δύο του πυγμάς ως να ήθελε να καταρασθῆ, ακούμβησε επί της βανίλλιας του, ως να ήθελε να την προσυλλάξῃ με το σώμα του και με φωνήν ώσει πνιγομένην εφώνασε :

— Να πωλήσω τὰ άνθη της βανίλλιας μου, της μόνης βανίλλιας, ή οποία υπάρχει εις την Ευρώπην ! Όχι δια χιλια φράγκα, όχι δι' εκατόν χιλιάδες, όχι δι' έν εκατομμύριον, όχι δι' εκατό εκατομμύρια, ακούστε ! Άλλά ούτε δι' όλον τον κόσμον !

Και αφέθη να πέσῃ επί ενός ανακλιντρού, λιπόθυμος και ασπαιρών από όργην.

Ο Κουγκουρτάν έμεινε ακαμπτός και ακίνητος ως άγαλμα. Είδα να περάσῃ από το πρόσωπόν του ένας τρικυμώδης συγκλονισμός, από εκείνους, οι οποίοι προοιωνίζουσι κάποιαν ζοφερήν συνέπειαν.

— Α ! έτσι είναι, κύριε Πιερρούγκ ; είπε με την πλέον μεγάλην ήρεμίαν, ο Κουγκουρτάν. Δεν θέλετε να μου πωλήσετε ένα μπουκέτο από άνθη της βανίλλιας σας ; Πολύ καλά, σάς χαίρειω και λυπούμαι, όπου δεν είμπορώ να συνεννοηθώ μαζί σας.

Εξήλθομεν και ή θύρα εκλείσθη επισθεν : ας.

— Τώρα τί θα κάμωμεν, μου λέγει ο Κουγκουρτάν. Έστάθη όλίγον, έριψε ένα βλέμμα επί της θύρας του μεγάρου του Πιερρούγκ, καθώς και εις τας γειτονικας οικίας, ύψωσε βιαίως την κεφαλήν, έβγαλε το ώρολόγι του και εκύτταξε την ώραν.

— Είναι 11 και 27 λεπτά της ώρας. Αύριον λοιπόν την ίδίαν ώραν ή πριγκίπισσα θα έχῃ το μπουκέτο της από τὰ άνθη της βανίλλιας.

— Άλλά, πώς θα κάμεται ;

— Τοῦτο άφορᾷ ἐμέ, είπε με τόνον χαμηλόν.

— Ηρχίξῃ να σφυρίξῃ και εφθάσαμεν εις την πόλιν, όπου τον άρῃκα πλησίον της παραλίας χωρίς να μου άρθρώσῃ πλέον λέξιν.

— Η επαύριον, 20 Ἀπριλίου 1828, υπήρχε ή πλέον αξιομνημόνευτος ήμέρα εις τὰ χρονικά της αποικίας των Φωκασιών. Από το πρωί, με κάποιαν άνησυρίαν άπήγα να ζητήσω τον πλοίαρχον εις το πλοϊόν του. Είχε πρό πολλού εξέλθει. Τον εζήτησα επίσης ματαιώς παντού, όπου έσυνειθίζα-

μεν. Έπήγα λοιπόν εις τας υποθέσεις μου μέχρι την 2 μ.μ. Όταν επιστρέφον εις το σπίτι μου, από την οδόν Σαιν-Φερδολ, ήκουσα ένα θόρυβον μακρυνόν προς το άκρον της Καναβιέρας. Όλοι οι διαβάται εσταματούσαν, δια να ίδουν τι συμβαίνει. Έσταμάτησα τότε και εγώ.

Δεν έπέρασαν όλίγα δευτερόλεπτα και βλέπω να διαβαίνουν εμπρός μου με φωνές και άλλαλαγκούς γεμάτοι ιδρώτα και σκόνην κάμνιά δεκαριά μάγκες. Το Σαπίτρ έπεσε ! Το Σαπίτρ εκυριεύθη ! εφώνασαν χειρονομούντες απελπιστικώς. Και εξηρανίσθησαν ως ένα όνειρον εις το μέσον στροβίλων από σκόνην.

Μόλις τους άντελήθησαν τὰ χαμινια της οδού Σαιν-Φερδολ άρχισαν να τρέχουν και αυτά κατόπιν και τοιουτοτρόπως εσηματίσθη μία τρελλή διαδήλωσις, από τον μικροκοσμον αυτών των οδών, ή οποία έτρεχε και ώρνετο ούτω άπελπιστικώς.

Όλος ο κόσμος έμεινε κατάπληκτος και έκαστος ήρώτα τον γείτονά του τί συμβαίνει, διότι κανείς δεν εγνώριζε τίποτε.

Μετά τινας στιγμάς συγκεχυμένων και άκάρπων συζητήσεων, το πλήθος ήρχισε να μαζεύεται εις τὰ πεζοδρόμια και να συναθίζηται κατόπιν, άφού απέτελεσε ένα όγκώδες ανθρώπινον ρεύμα, έλαβε την προς τας Άλάς διεύθυνσιν και όλος αυτός ο κόσμος, άνυπομονών μετ' άγωνίας να μάθῃ το αίτιον της θορυβώδους εκείνης διαδηλώσεως των χαμινίων, διεκινήθη με ταχύ βήμα προς το Σαπίτρ, όπου ήτο ο τόπος του συμβεβηκότος.

Άλλά δια να σάς κάμωμεν να ένοήσετε πόσον σοβάρα ήσαν τὰ γεγονότα, τὰ όποια αϊφνιδίως τὰ χαμινια εκείνα έφεραν εις γνώσιν του κόσμου, είναι ανάγκη να σάς δώσω μερικώς εξηγήσεις.

Οι περιεργοι αυτοί μικροί, οι οποίοι εκτός της ιδιότητος των ως μοσχομαγικές μετρήχοντο και το εμπόριον των μικρών πουλιών και έκαμον χρυσές δουλιές με τους μαθητάς των σχολείων, εις τους όποιους τὰ επάλουν, είχαν υπάγει και την ήμέραν εκείνην εις τον βοτανικόν κήπον δια να κυνηγήσουν εις τὰ δένδρα από αυτά τὰ πουλακλα, τὰ όποια εκυνηγούσαν με λάστιχα. Εις τον δρόμον, καθώς επήγαιναν όλα μαζί, έκαμναν όπως συνήθως διάφορες τρέλλες και άνοησίες. Όταν όμως εφθασαν εις το μέσον του Σαπίτρ, βλέπουν ένα ναυτην ώπλισμένον μέχρις οδόντων, ο όποιος εδημάτιζε κατά πλάτος της οδού ως να ήτο φρουρός.

Την στιγμήν όπου τὰ παιδία αυτά εφθασαν πλησίον αυτού, αυτός εστάθη, τὰ εκύτταξε με άγριον ύφος και τους είπε :

— Δεν παίρνουν άπ' εδώ !

— Εις το άπρόσπτον αυτό εμπόδιον ο άρχηγός των χαμινίων, ο όποιος φυσικά ήτο ο μάλλον άναίδης και ο περισσότερο θαρραλέος, έδοκίμασε να άντισταθῆ και ώστρα ήρχισε να κοροϊδεύῃ τον ναυτην, άλλ' ο ναύτης του λέγει :

— Πίσω να μη σάς πετσονάψω, και αφού έβγαλε το ξίφος τὸ εκίει εις τὸ χέρι. (Έπαται συνέχεια)



M. προχωρήτε να μη σας πετσονάψω...

# Ο ΠΑΠΥΡΟΣ

Πόσον θα ήτο ευτυχισμένο ένα παιδί της αρχαίας εκείνης εποχής, εάν είχε μίαν γομολάστιχα ! Πόσον υπερήφανος θα ήτο ο μαθητής αυτός όπου θα είχε το μικρό και ώραίο αυτό πραγματάκι δια να σβύξῃ τὰ λάθη του, αντί να έχῃ δύο σφογγάρια, τὰ όποια ήτο υποχρεωμένος κάθε τόσο και να πλύνῃ δια να μη του λερώνουν τὰ χέρια. Λέγω σφογγάρια, διότι πρέπει να εϊξεύρετε, ότι αυτά μετεχειρίζοντο δια να σβύνουν τὰ λάθη των επί του παπύρου.

Ήτο τόσο σκληρός και τόσο λείος ο παπύρος, ώστε δεν εζύετο. Έπειδή δε εγραφον επάνω εις αυτόν με μολύβι, εσβυναν εύκολα τὰ λάθη των, αφού τὰ ετριβαν με ένα βρεγμένο σφουγγάρι και εσκούπιζαν κατόπιν το μέρος με άλλο σφουγγάρι στεγνό.

Η παραγωγή του παπύρου τότε και ή κατάσκευη χαρτου εζ' αυτού είχαν τελειοποιηθῆ.

Έβλεπε κανείς την εποχὴν εκείνην παρά τας όχθας του Νείλου άπεράντους πακυρώντας—όπως είναι οι ίδιοί μας άρπελώνες—και κατά διαστήματα μέσα εις αυτάς τους πακυρώντας και ένα εργαστάσιον, ένα χαρτοποιείον δηλαδή παπύρου.

Ένοείται ότι την χαρτοποιείον εκείνο του παπύρου με τὰ χαρτοποιεία του σημερινού χάρτου δεν είχε καμμίαν έμοιότητα, όπως θα ήδητε, όταν άλλοτε σάς γράψω δια τὸ σημερινὸ χαρτί ήτο όμως εργαστάσιον και αυτό.

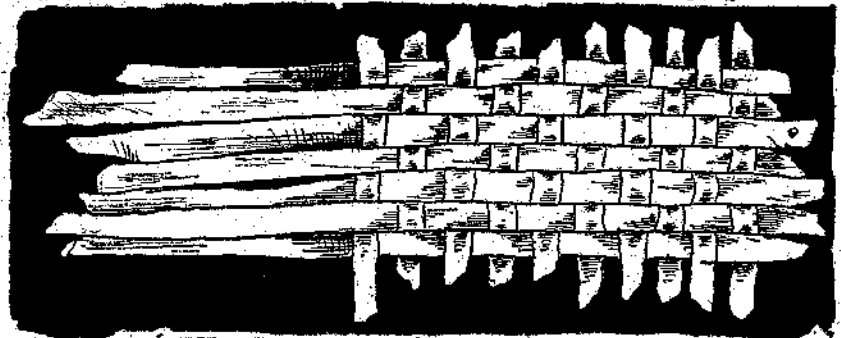
Τὸ πρῶτον εργαλείον, τὸ όποϊον μετεχειρίζοντο δια τὸν παπύρον ήτο ένα μαχαίρι μάλλον ή πριόνι. Με αυτό εσχί-

λωρίδας αυτές και τὰς επλεκον (1) επάνω εις πάγκους όπως πλέκουμεν τις ψάθες. Κατ' αυτόν τον τρόπον έκαμον ένα πράγμα σαν ένα πολύ φαρδύ ζωνάρι πλάτους 15—20 εκα-



(Εικὼν 2.)

τοστάων και μήκους 8 μέτρων. (Είχ. 1). Αυτάς τὰς λωρίδας τὰς παρελάμβανον άλλοι εργατάι. Αυτοί έβρεχον αυτές με νερό του Νείλου, διότι έλεγον ότι το νερό του πο-



(Εικὼν 1.)

ταμού αυτού είχε κόλλαν, και κατόπιν τὰς επερνούσαν από ένα μηχανήμα, τὸ όποϊον είχε δύο κυλίνδρους δια να τὰς συγκολλήσουν (εϊκὼν 2). Πραγματικώς όμως το νερό του Νείλου δεν είχε κόλλαν, αλλά αϊ λωρίδες.

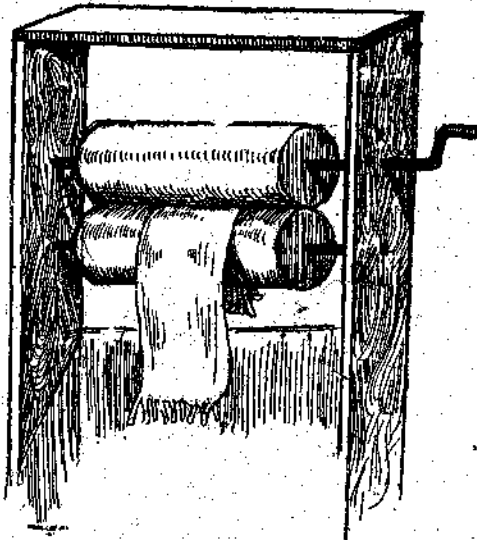
Όταν αϊ λωρίδες εζήρχοντο ά-

πό το πιεστήριον—ας τὸ ονομάσωμεν έτσι τὸ μηχανήμα αυτό—τὰς παρελάμβανον άλλοι εργατάι και τὰς ετριβον επάνω εις ένα μαρμάρινον τραπέζι με ένα τεμάχιον από ελεφαντόδοντον δια να τὰς στιλβώσουν. (Εϊκὼν 3). Κατόπιν με τὸ ψαλλίδι εζάκρϊζον τὰς λωρίδας και τοιουτοτρόπως ο παπύρος ήτο έτοιμος δια τὸ εμπόριον.

Αϊ λωρίδες εγένοντο κατόπιν ρόλοι, ήσαν δε ώρισμένου πλάτους και μήκους όπως σήμερα είναι τὰ τόπια τὸ κανί.

Πόθεν ή λέξις Πρωτόκολλον. Η λέξις πρωτόκολλον, την όποιαν ήμεϊς μετεχειρίζομεθα εις κάθε βιβλίον όπου πρωτογράφομεν ένα πράγμα και τὸ όποϊον δι' αυτό επρεπε να ονομάζομεν πρωτόγραφον, έχει την προέλευσίν του από τους ρόλους του παπύρου. Έκαστος ρόλος είχε τρεις ποιότητας παπύρου εις την αρχήν ήτο από πρώτης ποιότητος λωρίδας, εις τὸ μέσον από δευτεροτέρας και εις τὸ τέλος από τας χειροτέρας.

Εις την αρχήν του ρόλου εσυνειθίζον να βάλλουν τὰς καλύτερας και στερεωτέρας λωρίδας, δια τὰ γίνεται στερεός, τὰς όποιας και πρῶτον πρῶτον εκόλλουν, διότι καθένας όπου ήθελε να αγοράσῃ ένα ρόλον θα εζετύλιζε όλίγον την αρχήν του ρόλου, επίσης και όταν ο ρόλος ήτο γραμμένος, εις την αρχήν εζετύλιζε το πίνυστε περισσότερον. Η αρχή λοιπόν αυτή του ρόλου έμεινε κατά συνθήκαν άγραφος έως μισὸ μέτρο και ονομάζετο πρωτόκολλον, διότι άπετελείτο από τὰς πρῶτον κολλουμένας λωρίδας.



(Εικὼν 3.)

ζον εις λωρίδας πολλούς κορμούς παπύρου. Άλλοι κατόπιν εργατάι και ίδιως γυναίκες και κορίτσια παρελάμβανον τὰς

(1) Μερικοί συγγραφεις λέγουν ότι τὰς λωρίδας δεν τὰς επλεκον, αλλά τὰς ετοποθέτουں σταυροειδώς, ή γνώμη των όμως αυτή άπεδείχθη εσφαλμένη.

# ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

## ΑΝΑΘΕΜΑ

Ανάθεμά την την καρδιά του χθεσινού ζητιάνου! τὸ φίδι, — ὄχι τὴν καρδιά! Τὸ φίδι τὸ κρυμμένο πού 'θέριεφε γιὰ μιὰ στιγμή μ' αἷμα θολὸ ὡς κεί πάνω, ἀλλὰ δὲν εἶναι Ἑλληνικὸ τὸ αἷμα αὐτό. Εἶναι ξένο!

Στὸ χέρι ἐκεῖνο ἀνάθεμα τοῦ μαύρου δολοφόνου πού ἀνασηκώθηκε προχθὲς τρελλό, παραλυμένο, νὰ βιάση μ' αἷμα τὰ λευκὰ τὰ μάρμαρα τοῦ θρόνου. "Ὅχι δὲν εἶναι Ἑλληνικὸ τὸ αἷμα αὐτό! Εἶναι ξένο!

Γιὰ νὰ σκορπίση 'νόμισε φοβέρα καὶ τρομάρα ἓνα Πατριάρχη ρίχνοντας νεκρὸ στὸ χῶμα κάτω, φωνὴ γεμάτη ἐκδίκηση, μυριόστομη κατὰ θ' ἀκοὴ πάντα:

« — Ἀνάθεμα στὸ χέρι. Ἀνάθεμά το! »  
Εὐάγγελος Γ. Ἰωάννου

**ΓΑΤΤΟΙ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.**— Δύο Γάττοι εἶχον κλέψει δύο κεφάλια τυρὶ, ἀλλὰ τὸ ἓνα ἦτο μεγαλύτερον τοῦ ἄλλου καὶ ὁ καθένας τῶν ἤθελε τὸ μεγαλύτερον κεφαλοτύρι. Διὰ νὰ λύσουν τὴν διαφοράν τῶν ἀποφάσιζαν νὰ ζητήσουν τὴν σοφὴν γνώμην τοῦ φίλου τῶν τεῦ πιθήκου.



— Ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους διεκδικεῖς τὸ μεγαλύτερον κεφαλοτύρι; ἤρω- τήσε τὸν ἓνα γάττο ὁ πιθήκος.  
— Νιασαίου, ἦτο ἡ ἀπάν- τησις του.  
— Καὶ σὺ; ἤρωτήσε τότε τὸν ἄλλον.  
— Τὰ ἴδια νιασυρίσματα πάλιν ἦτο ἡ ἀπάντησις καὶ τοῦ δευτέρου.

— Ἐχετε λοιπόν, καθὼς βλέπω, ἴσα δικαιώματα, εἶπεν ὁ πιθήκος, καὶ πρέπει νὰ κἀνω ἴσα καὶ τὰ δύο κεφαλοτύρια. Διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐργασάσθη νὰ χρησιμοποιήσῃ, ὁ και- μένος ὁ πιθήκος, τὰ δόντια του — τί νὰ κἀνῃ, ἀφοῦ δὲν εἶχε μαχαίρη. Ἄρχισε λοιπόν νὰ τρώγῃ τὸ μεγαλύτερον κεφάλι τὸ τυρὶ. Ἀφοῦ ἔφαγε ἀρκετὸ ἔβαλε καὶ τὰ δύο κεφαλοτύρια ἐπάνω εἰς μιὰν ζυγαριὰ. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν συμπτῶνιν τότε τὸ μεγαλύτερον κεφαλοτύρι εἶχε γίνει μικρότερον. Λά- θος εἶπε ὁ πιθήκος, τὸ ἔφαγα πάλιν! Ἄς φάγω τότε καὶ τὸ ἄλλο νὰ γίνω ἴσα. Ἐφαγε καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερον κεφα- λοτύρι. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος! τότε τὸ ἄλλο κεφαλοτύρι ἦτο βαρύτερον. Τὸ παιγνίδι ἐπανελήθη πολλάκις καὶ δὲν ἀπέμεινε πλέον εἰμὴ ἓνα μικροῦτοικο κομματάκι τυρὶ.  
— Φθάνει, Φθάνει! ἐφώναξαν καὶ οἱ δύο γάττοι μαζὶ ἄφρασε μὰς αὐτὸ τὸ μικρὸ κομματάκι πού μένει!

— Αὐτό; αὐτό εἶναι ἰδικόν μου, κύριοι... γάττοι. Δὲν πρέπει νὰ φάγω καὶ ἐγὼ κάτι διὰ τὸν κόπον πού ἔκαμα νὰ διαλύσω τὴν διαφοράν σας! Καὶ ἐνῶ ὁ πιθήκος ὠμίλει εἰ- σέτι, κατεβρόχθισε καὶ τὸ τεμάχιον αὐτό.

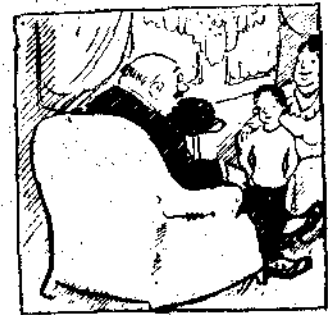
Ἔτσι οἱ φίλοι μας οἱ γάττοι ἔφυγαν καὶ ἀκάμῃ φεύγουν, ἀλλὰ ἔμαθαν ὁμῶς νὰ λύουν εἰς τὸ ἐξῆς εἰρηνικῶς τὰς δια- φοράς των καὶ νὰ μὴ καταφεύγουν εἰς τὰ δικαστήρια.

Ἡλίας Δ. Πέτρος

**Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΟΝ ΣΚΟΥΡΚΟΝ ΤΟΥ!** — Μίαν φορὰν ὁ Οὐάλτερ Σκῶτ, ὁ διάσημος Σκῶτος συγγραφεὺς καὶ ποιη-

τής, ἔκαμνε τὸν περίπατόν του εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ ἓνα φίλον του, καὶ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας των ἦτο, ἂν ὑπῆρχον πράγματι εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι: τελείως εὐτυχεῖς.

Ὁ Σκῶτ ὑπεστήρι- ξεν ὅτι ἡ τελεία εὐτυ- χία εἶναι ἀνύπαρκτος, καὶ ὅτι κάθε ἄνθρω- πος εἶναι ἠναγκασμέ- νος νὰ «σηκῆν» τὸν σταυρὸν του» ὁ φί- λος του ἀπ' ἐναντίας, ἐπίστευεν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐπὶ τῆς τελείας εὐτυχίας.



Ἐκείνην τὴν στιγ- μὴν ἐπέραςεν ἀπὸ κοντὰ τῶν ἑναρ χω- ρικὸς γνωστὸς διὰ τὴν ἠλιθιότητά του.

— Κούτταξε αὐτὸν τὸν τρελλόν, εἶπεν ὁ φίλος. Εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωγραφία τῆς εὐτυχί- ας! Ἐρώτησέ τον, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θα συμφωνήσῃς μαζὶ μου.  
— Ἦξὼν! ἐφώνα- ξεν ὁ Σκῶτ πρὸς τὸν ἠλιθίον. Πῶς τὰ κα- λωπεύεις;

— Περιφροῦμαι, γέρο μου, περιφροῦμαι!

- Ἦξὼν καλὰ; πίνεις καλὰ; κοιμάσαι καλὰ, Ἦξὼν;
- Ναῖσθε, ναῖσθε!
- Σὲ πειράζει κανένας;
- Ὅχι, ὄχι!
- Ὡστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι καλοὶ γιὰ σένα;
- Ναῖσθε, ναῖσθε!
- Καὶ δὲν σοῦ λείπει τίποτε;
- Ὅχι, ὄχι!
- Τὰ βλέπεις; εἶπεν ὁ φίλος τοῦ Σκῶτ. Νὰ, ἄνθρω- πος ἐντελὸς εὐτυχής.

— Περιμένα λιγάκι; — εἶπεν ὁ Σκῶτ — καὶ ἀσχετὸς πῆ- λιν πρὸς τὸν ἠλιθίον, τοῦ εἶπε: — Γιατί ὅλο γυρίζεις καὶ κωττάεις πίσω σου;

— Γιατί κωττάω; ... Κωττάω μὴν τύχη, κ' ἔρχεται ὁ κακὸς ὁ σκοῦρκος (!), πού με κυνηγᾷ νὰ με δαρκάσῃ!... Ἄχ! αὐτὸς ὁ σκοῦρκος! Αἰωνίως με κυνηγᾷ!  
— Τὰ βλέπεις; εἶπε τότε καὶ ὁ Σκῶτ. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ μακάριος ἄνθρωπος ἔχει τὸν καυμὸν του — τὸν σκοῦρκο πού τὸν κυνηγᾷ... Ὅλοι μας, φίλε μου, τὸ ἴδιο εἶμαθα, ὁ κα- θένας ἔχει τὸν σκοῦρκο του!

1 Σκούρκος λέγεται ἡ σφήκα (εἶδος ἀγρίας μέλισσας).

Φρειδερίκος Ι. Παῖκος

## ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

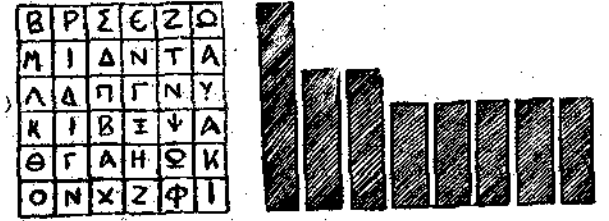
Εἰς τὸ Σχολεῖον:  
— Νίκο, διατί ἔλειψες χθὲς ἀπὸ τὸ μάθημα;  
— Μοῦ πομπάσε τὸ αὐτί, κύριε Καθηγητά!  
— Μὰ τὸ αὐτί;  
— Ὅχι τὸ δόντι, τὸ αὐτί σὰς εἶπα!  
Σενοφῶν Ἀθηναῖος.

# ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΔΗΣ

Ἀγαπητά μου ἀνήγρια,

Τὴν μαγικὴν μας εἰκόνα παριστοῦν τὰ δύο αὐτὰ σχήματα. Εἰς τὸ ἓνα βλέπετε μέσα εἰς τετραγωνίδια διάφορα γράμματα καὶ εἰς τὸ ἄλλο λωρίδες καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐάν πάρετε τίς λωρίδες αὐτὰς ὅπως εἶναι, χωρὶς νὰ τίς



κόψετε κατὰ μήκος καὶ τίς τοποθετήσετε καταλλήλως, θὰ σκε- πάσετε ὅλα τὰ γράμματα, πλὴν μερικῶν. Τὰ γράμματα ὅπου θὰ μείνουν ξεκοπέντα θὰ ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν ὀνο- μαστοτέρων πόλεων τῆς Νέας Ἑλλάδος. Ποῖας;

Ἀναμένω νὰ μοῦ τὸ εὑρήτε σὲς μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου. Δῶρα θὰ δώσω εἰς τοὺς λύτας τὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐνα ὥραϊο Λεύκιωμα ἐξεδόθη αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὑπὸ τὸν τίτλον Λεύκιωμα τῶν Δωδεκανήσων. Τὸ ἔγραψε ὁ ἐκ Ρόδου δι- κηγόρος κ. Γερ. Δρακιδίης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰταλὸς στρατηγὸς Ἀμπέλιο ἐξώρισεν. Τὸ Λεύκιωμα αὐτὸ περιέχει 50 ὥραιαι εἰκό- νας, πρὸς δὲ τὴν ἱστορίαν τῶν Δωδεκανήσων ἀπὸ τῶν ἀρ- χαϊοτάτων χρόνων, μέχρι σήμερον, τὸ ἐμπόριόν των τὴν ση- μερινὴν κατοχὴν των ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, καὶ τὰ δημοψηφι- σματα ὄλων τῶν νήσων ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Τοιοῦτο βιβλίον σὰς τὸ συνιστᾷ με ὄλην μου τὴν καρδιά. Τιμᾶται ὀρ. 2,50 καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπω- λεία τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Δὲν ἠμπορῶ δυστυχῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, Ἄντ. Σιμιτζα- λᾶ, διὰ τὴν μαγικὴν σου εἰκόνα, διότι δὲν δεχόμεθα ἀπὸ ξέ- νους τοιαῦτάς. Ἴδατε ἕως τότε νὰ δημοσιευθῇ κανένας;

Σύλλογε Δόξα, σὰς ἀπεστείλαμε ὅλα τὰ φύλλα καὶ τὰ τε- τραδία ὅπου ἐζητήσατε. Καλὰ τὰ πηγαίνετε ἕως τότε. Ἐκ- πτωσιν δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κἀρωμεν, αἱ τιμαὶ τοῦ τιμολογίου μας εἶναι ὠρισμέναι. Τὸ βιβλίον ὅπου ζητεῖτε δὲν τὸ ἔχομεν.

Ἀγαπητέ μου Ν. Λουμάκο, ἡ συνδρομὴ σου λήγει εἰς τὸ 48ον φύλλον ὥστε ἔχεις καιρὸν ἀκόμη, τί βιάζεσαι.

Ὅσαι λύσεις σου, Φαίδων Τσαγκάρη, περιτλήθον εἰς χεῖράς μου, ὅλαι ἐδημοσιεύθησαν. Ἐάν ἔχετε στείλει τοιαύτας καὶ ἄλλων φύλλον, αὐταὶ δὲν ἐλήφθησαν.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, Ματωμένο Δαφνόκλαδο, διὰ τὰς 4 συνδρομάς ὅπου μοῦ ἔστειλες. Αἱ ἀποδείξεις ὅπου σοῦ ἔστει- λα γράφουν ἐπάνω πότε ἀρχίζει καὶ πότε λήγει ἡ κάθε συν- δρομὴ. Καταστατικὰ σοῦ ἔστειλα πρὸ πολλοῦ. Ὅσαι λύσεις σου δὲν φαίνονται δημοσιευμέναι, δὲν ἐλήφθησαν.

Κόμη τοῦ Λουξεμβούργου, ἐπιστρέψατε τὸ κέρδος καὶ ζη- τήσατε ὅτι ἄλλο θέλετε ἀπὸ τὰ ἰσότιμα καὶ κατώτερα κέρδη τοῦ ἰδιοῦ φύλλου πάντοτε. Φύλλα σοῦ ἐστάλησαν.

Ἀπίσης καὶ σὲς Γ. Καρωτάκη, στείλατε τὸ Δεξικόν διὰ νὰ σὰς στείλωμεν τὰ ἅπαντα τοῦ Παράσχου.

Τὸ κέρδος σοῦ ἐστάλη ἐγκαιρῶς. Ἄνδρ. Μαγιόπουλε, καὶ φρόντισε νὰ τὸ λάβῃς ἀπὸ τὸ αὐτόθι ταχυδρομείον.

Ἐχεις δικαίον, Ν. Τετνέ, ὅπου δὲν εἶσαι εἰς κανένα ἄλλο περιοδικὸν συνδρομητῆς παρὰ μόνον εἰς τὸν Παιδ. Ἀστέρη. Ὅλα τὰ ἐξαδέλφια σου εἶναι ξετραλλωμένα με αὐτόν. Ἐνα ἀπὸ τὸ Γύθειον ὁ μικρὸς Στυλιανὸς Θ. Βασιλάκης μοῦ γρά-

ρει ὅτι ἀρρώστησε, διότι δὲν τὸν ἔκαμε ὁ θεὸς του συνδρο- μητὴν καὶ πλεῖστα ἄλλα τὰ ἴδια μοῦ γράφουν.

Γ. Λυριτζή μὲ μιαν συνδρομὴν δὲν ἠμποροῦν νὰ εἶναι πολ- λοι ἀδέλφοι συνδρομηταὶ ἠμποροῦν ὁμῶς ἀντὶ νὰ γίνῃ ἓνας ἐξάμηνος νὰ γίνωιν δύο τρίμηνοι. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπετρέ- ψαμεν εἰς 3 ἢ 4 νὰ εἶναι δύο ἀδέλφια με μιαν συνδρομὴν, ἀλλὰ τὸ κατηγγήσαμεν ἐφέτος.

Ὁ Δημ. Παπανικολάου ὁδὸς Κολοκοτρώνη 138 Πειραιᾶ ἀνταλλάσσει Καρτ-Ποστὰλ με τὸν Μαριμαρωμένον Βασιλῆζ. Προτιμᾷ τὰ τοπεία.

Γ. Τσοκά τὰ φύλλα σὰς στέλλωνται τακτικὰ. Φροντίσατε νὰ τὰ λαμβάνετε ἀπὸ τὸ αὐτόθι ταχυδρομείον.

Χαρ. Ἐμμανούηλ, ὁ 4ος Διαγωνισμὸς Συνθέσεως Πνευμ. Ἀσκήσιων λέγει εἰς τὸ κάτω μέρος «μέχρι τέλους Μαΐου.» Ὡστε ἕως τότε πρέπει νὰ τὰς στείλῃς καὶ σὺ. Τὸ 15 Φεβρουα- ρίου, εἶναι λάθος.

Δ. Κουλιάρη ἐστάλησαν ὅλα συστημένα. Γ. Μπέστην ἐστάλη εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Θ. Φιντικῆκῃ. Γ. Διαμαντικὸν ἐστά- λησαν.

Εὐχαριστῶ τὰς ἀνηψιάς μου Αἰμιλιαν Δημάκη καὶ Ἀνα- στασιαν Πυριτζή δι' ὅσα μοῦ γράφουν.

Ἑλληνικὴ Φουστάνελλα, ἀπορούσα διὰ τὴν ἐπί μῆνας τότε σιωπὴν σου. Τὰρα ὁμῶς ὅπου σ' ἐπανευρίσκω στὴν Ἀμερικὴ σὲ δικαιολογῶ πλήρως. Σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα τοῦ β' ἔτους καὶ 10 ἐκ τοῦ 42ου ἀντὶ τῶν 30—50 ὅπου ἔγραφες, διότι δὲν κάμνει νὰ ἐπιστρέφωινται ἀπόληγτα. Ἄμα διαθέσης αὐτὰ μοῦ γράφεις καὶ σοῦ στέλλω ὅσα θέλεις. Φρόντισε νὰ κἀ- μῃς αὐτοῦ τὸν μεγαλύτερον Σύλλογον τοῦ «Παιδ. Ἀστέρου.»

Ἡ ἀνεψία μου Μαρία Γεραρῆ, ἡ ὁποία τόσον ὥραϊα γρά- φει, θὰ μ' εὐχαριστῆ, ἐάν μοῦ ἔστειλε πράγματα ἰδικὰ τῆς πρωτότυπα, διότι τὰ ἀνέκδοτα ὅλα ἔχουν δημοσιευθῆ ἑκατομμυριακῶς ἀπὸ ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ τὰς ἐφημερίδας τοῦ κόσμου καὶ εἶναι πλέον ὀχληρά. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐγχείνω κάποτε μερικά, ἀλλὰ πάντοτε σὰς στενοχωρίαν μοῦ τὸ κάμνω.

Ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας: Ὁ Μυ- λωνᾶς καὶ ὁ Γιάννης. Στ. Βασιλοπούλου. Δὲν κάμνει νὰ ζη- τῆς. Τὴν ἔπαθε. Θὰ ἀποθάνω ἀπὸ πυρετόν. Φειδ. Συλλικιῶ- τη. Ὁ Ραγκαβῆς καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας, Ἄθ. Τσαου- σόπουλου. Ἐχασε τὸ δόντι τῆς. Ἐυγενίας Γιαννοῦση. Στὸν Ἀργυρόπουλο (ποίημα) Ἡλ. Πέτρον. Στὸν δολοφόνου τοῦ βασιλῆα (ποίημα) Γ. Καρωτάκη. Ἐγκρίσεις ψευδωνύμου.

Ἡλιοβασιλευμα. Συννεφιασμα. Χαρὰ-θλίψις. Ματωμένο Δαφνόκλαδο. Ἀργότερα παιδιὰ μου, Ἐχομε καιρὸ, Ὁ λα- θωμένος (ποίημα), Μαρίας Γεραρῆ. Δὲν τρώγω πετεινό: Λεωνίδου. Μαχευτικὴ βραδυὰ Γ. Λυριτζή. Τὸ λευκὸ πανί Σενοφάντος Ἀθηναίου. Ἀνοῖξεν τὸ στόμα μου Κ. Κωνσταν- τοπούλου. Σοφία ὀρθὴ Κ. Κωνσταντοπούλου. Τὸ μικρὸ Ματω- μένου Δαφνόκλαδο. Οἱ τρεῖς Ἀθηναῖοι Σενοφάντος Ἀθηναίου. Δίπλα με τὸ Κύμα Εὐάγγελ. Ἰωάννου.

Ἐγκρίνονται Ἀόγια τῶν Παιδιῶν. Γ. Καρβούνη, Στ. Βα- σιλοπούλου, Ν. Μασουρίδη, Φ. Συλλικιῶνιῶτη, Φρ. Παῖκου, Αἰ- μιλιὰς Δημάκη, Ἀναστασίας Λυριτζή, Ζ. Παπαμυχαλοπού- λου, Πανούργου Ὀδυσσεῖως, Μαρίας Γεραρῆ, Σενοφάντος Ἀθηναίου. Κ. Κωνσταντοπούλου, Βασιλίδος τῆς Ἐρήμου.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Πανούργος Ὀδυσσεῖς (Ο. Κ.). Ἐκατόμηθ Σαρανταπόρου (Γρ. Τ.). Δαρνοστεφα- νωμένος Ἡρώς (Γ. Λ.). Δαρνοστεφῆς Στρατηλάτης (Δ. Κ.) Ἱερός πόθος (Χ. Β.), Εὐχὴ τῆς μάνας (Α. Π.)

Δὲν ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμον Δαρνοσφερέμην Ἑλλάς. Τὴν δάφνην δὲν τὴν φοροῦνε, ἀλλὰ τὴν φέρουμε ἢ δι' αὐτῆς στεφανοῦνται. Νὰ διορθωθῇ λοιπόν με τοιαύτην ἔνοιαν τὸ ψευδώνυμον.

Ἀπορρίπτονται: Ρωσομάθεια ὡς προεγκυριμμένον ὄμιον. Ἀνέκδοτον Θέρος, Ὁ ποιητῆς Schefiel ὡς δημο- σιευθέντα. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον. Χριστὸς ἀνέστη (ποιή- ματα) μέτρια. Πῶς ἓνας κῆρον λαμβάνει τὸ γενεῖμά του, ὡς γνω- στὸν εἰς ὅλους. Στὸν Καζαμιαν' ἡ ἐκφρασις ἄστοχος ὁ γράφων

